

FAMILIA

BUDA-PESTA

22 Iunie st. v.

4 Iuliu st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.

Redacțiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 46.

ANULU XIV.

1878.

Pretulu pe unu anu 10 fl.

Pe 1/2 de anu 5 fl.; pe 1/4 de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Roman'i a 2 galbeni.

Merulu fatalu.

— Novela istorica. —

(Urmare.)

Mai nainte de a descrie acea catastrofa, mai avemu sè presintâmu dóue persóne, cari vinu în legatura cu acea tragedia.

Un'a este Antiochu eunuchulu, prefectulu curții lui Teodosiu, de unu timpu încóce. Barbatu literatu si mare legislatoru, care a lucratu multu la revisiunea codicelui Teodosianu, si pentru acea erá bine vedíutu de imperatulu, promovându-lu la prefectur'a curții. Înaintatu în etate, plesiu pe capu, nu avea ceva esterioru placutu. Si pe câtu erá de învetiatu, pe atâtu de viclenu si reutaciosu. Dóue crime de statu i apesau sufletulu pecatosu, un'a : grecu fiindu, conspirá în ascunsu la restaurarea Bizantiei cu firm'a grecésca, în locul firmei romane, si pentru aceea se bucurá de caderea părții apusene a imperiului. Cetatea nici odata n'a numit'o cu poporulu, Rom'a nóua, ba nici chiar Constantinopolu, ci numai Bizantiu. Alt'a : egoistu mare, cu o lacomia nespusa dupa bani, unicia' passiuene avea, sè defraudeze vistier'á statului.

Cealalta persóna, Paulinu filosofulu, contrastulu lui Antiochu, barbatu asemenea calificatu, dar onestu si sinceru. Latinu de nascere, doriá împreuna cu Pulcheria, unificarea imperiului Romanu. Elu erá profesoru în Octogonu, si pentru virtutile sale, — bineprimitu la curtea lui Teodosiu.

Atenais-Eudoxia la prim'a convenire cu Antiochu, a simtítu o antipatia catra elu. Simtiulu ei finu a aflatu pe demonulu în elu, si cu câtu mai tare se tereia lingusitorulu nainte,ei, cu atât'a mai tare îl dispretíuia, dar tacea.

Elu meritá dispretíulu ei si din o cauza necunoscuta de imperatés'a. Elu a fost, carele contra svaltului Pulcheriei, îndemnase într'unu róndu pe Teodosiu sè cumpere pacea cu aurul dela Huni, cu care ocaziune a însielatu si pe imperatulu seu si pe Huni, căci pentru o parte mare din sum'a de galbeni, a aretatu Hunilor calea spre Rom'a cea vechia, unde aru fi gradinele hesperidelor, în cari crescu mere de aur. Si apoi facea reclamu pentru sine cá mentoru alu imperiului.

Paulinu, onestulu si sincerulu barbatu, omu cu familia si cu caracteru, erá preferitu de catra imperatés'a intru atâta, încátu in órele lui libere trebuia sè confereze cu ea, care acum dupa ce renunciá la sperant'á de a mai avé prunci, deveni cu totul sclava studiului.

Studiulu adêncu a lui Paulinu l'a recunoscutu imperatés'a cu ocaziunea unui prândiu de curte, la care si elu a fost invitat.

— Cum s'a inventatu scrisórea cu litere? — întrebá imperatés'a.

Paulinu a fost gata cu respunsulu :

— Înalta Dómna! cea d'ântâia scrisóre au fost împunseturele acului, si celu d'ântâiu pergamenu, pelea omului viu.

Toti privira la Paulinu cu curiositate.

— Cum asiá? — întrebá Atenais-Eudoxia.

— Când a ajunsu Alecsandru celu mare la ríflu Ganges, i-a cadíutu în mâni unu prisioneriu de frunte indianu, acarui pele erá înzestrata tóta cu figuri împunse. Întrebându-lu ce însemnéza acele figure temvate? i s'a datu respunsulu : „Astfel se tiparescu faptele eroice din timpii cei mai vechi!“

— Despre ce si Moise scríe, oprindu pe israiliti dela atari fapte, — observá Teodosiu.

— Asiá este, — continuá Paulinu. — Astadi, lauda Provedintiei, avemu litere si pergamenu, cu cari usíoru putemu descrie ori ce.

Atât'a fu de ajunsu cá Paulin sè-si câstige sti-m'a cea mai mare a imperatésiei.

Din Paulinu aflá ea, că în Octogonu se pastréza poesíile lui Omeru, Iliad'a si Odissea. Cu ce doru, cu ce zelu, se apucá ea în societatea lui Paulinu, a desfasiurá acele scrissori si a descifrá versurile.

Dar avea si alta ocupatiune literaria în societatea lui Paulinu.

Învingêndu Teodosiu pe Persi în Adjabene lângá Tigru, ea i dedicá o panegirica scrisa de mân'a ei, dar punctu de punctu o conferia cu învetiatulu Paulinu, fírește pastrându secretulu celu mai mare, pentru suprinderea lui Teodosiu.

Acésta preferire a lui Paulinu facú sânge reu în eunuchulu Antiochu, caruia Paulinu i stá în cale, si nu putea stórce aurul dela imperatésa. Pentru acea planuia resbunare.

Si cum începú?

Cá sè aduca pe tiner'a imperatésa mai ántâiu în disgracia la Pulcheria, sciindu cá Pulcheria si-a sustíenutu numai siesi dreptulu la titlulu de „Augusta“, începú a îndemná poporulu sè proclameze pe Atenais-Eudoxia de Augusta.

Si Atenais-Eudoxia?

Care din muritori, fia câtu de mare filosofu, se póte desbracă de tóta ambițiunea, de totu egoismulu? Vedíendu mișcarea poporului, díse odata lui Teodosiu :

— Asiá dara cá me iubesci, imperate?

— Mi se pare.

— Am o rogare!

— Si ce sè fia aceea?

— Eu nu pricepu caus'a, de ce sè nu potú portá

titlulu de „Augusta“, fiindu soçi'a ta, si dorindu poporulu acést'a?

— Si tu ceri acésta espresu?

— De buna séma.

— Fía dara, tu meriti acelu titlu; nici Pulcheria nu tî-va denegá.

Si vulpea de Antiochu si-a ajunsu scopulu, dar nu deplinu.

Pulcheria se superà câtva, dar nu din ofensat'a ambitiune.

— E bine iubittii mei, déca la fericirea vóstra numai acelu titlu a lipsitu, fía, mie nu-mi pare reu. Alte titule îndreptatíescu pe omu la perfectiune. Mie numai de acea imi pare reu, cà tu Atenais-Eudoxia trecusi cu vederea acést'a. Eu vedu aci unu germene alu ambitiunii, care — furisîându-se mai adêncu în ânima, póte sè strice si mai multu.

— Éra tu Teodosiu, meriti numai într'atâta probozirea mea, încâtu nu te-ai emancipatu înca. Si e târdîu cá unu barbatu de 50 ani sè se emancipeze la óre care independintîa, — încheià Pulcheria cu unu tonu durerosu.

— Pulcheria! — esclamara ambii cu stima.

— Eu abdicu în acestu minutu, iubita Pulcheria, — grabi Atenais.

— Eu imi retragu cuvêntulu, — adause Teodosiu.

— Cum? Voitti sè ve espuneti risului publicu? Ha! ha! cum ar ride Antiochu, sè véda atare slabi-tiune în imperatulu si împeratés'a!

— Antiochu! — esclamara ambii cu mirare.

— Antiochu, Antiochu! acea vulpe vicléna! A lui e oper'a acést'a. Sciú tóte. Nu cugetati, cà eu — retrasa aici — nu me mai interesezu de voi!

Si întru adeveru Pulcheria sciá tóte.

Ea avea-pregatite la sine dóue decrete, deci invitá pe Teodosiu a le subscrie.

Teodosiu nu siovaì nici decâtu a le subscrie, fàra a sci cuprinsulu lor.

Dupa ce le subscrie, Pulcheria le redicà, si cu unu zimbetu neîndatinatu la ea, dete lui Teodosiu celu d'ântâiu decretu sè-lu cetésca.

Teodosiu ceti: „Noi Teodosiu II lipsimu pe sor'a nóstra Pulcheria de titlulu „Augusta“, si o esilâmu din tíera!“

Scrissórea cadîu din mân'a lui Teodosiu, si plinu de rusíne îsi plecà ochii în pamêntu. Atenais nu sciá ce sè faca de necasu.

— Vedi, vedi, fiulu meu! ce ești tu în stare sè faci déca te încredí asiá tare în altii.

— Iérta, dulce Pulcheria, lui Teodosiu; elu din respectu catra tine a subscrisu, — se rogá Atenais.

Si Pulcheria rupse decretulu de esilare.

— Acum cetesce alu doilea decretu, — grai de nou Pulcheria.

— Eu nu potu cetí, imi tremura mân'a, ochii mi s'au întunecatú; eu te-am ofensatu.

— Asiá dara voiu cetí eu, — grabi ea cu unu tonu mandatoru, ce pe împeratulu si împeratés'a i înspaimêntà:

— „Noi Teodosiu II esilâmu prin acésta pe Antiochu din imperiulu nostru.“

Câtu fu de mare suprinderea!

— Bine e asiá, împerate? — întrebà Pulcheria.

— Ah! acum respiru mai usíoru, — respunse împeratulu si sarutà mân'a Pulcheriei.

Antiochu esilatu, totu nu dormi. Satan'a alun-gatu din ceriu, nu avù pace nici în iadu.

Ce facù?

Scornì vorb'a, cà esilarea lui ar fi causata prin o relatiune neiertata a împeratesei cu Paulinu. Acést'a scornitura, cá tóta vorb'a rea, sborà din satu în satu, din orasiu în orasiu, pâna si la urechile împeratului.

Si împeratulu?

Unu înamicu necunoscutu pâna aci începù a-lu atacá la ânima. Jalusi'a, acést'a pasiune diabolica, se furisîà în internulu seu, cu atâtu mai lesne, cu câtu de ferbinte îsi iubiá elu soçi'a sa.

— Va fi! — isi dícea elu. — Pentru acea petrecu ei óre întregi la olalta! Pentru acea pazescu ei secretu de catra mine!

Si preambulându-se în sus si în jos îl fremêntau cugetele.

— Dar déca e o scornitura numai! O virtute asiá stralucita, cá a ei, sè fía capabila de tradare? Nu! nu! departe de mine cugete negre!

Si acestu monologu i se presentá desu. Satan'a cu ângerulu se luptá, si ângerulu învingea. Dar óre totu asiá va fi? În cartea vieții ce este scrisu?

În dílele urmatóre împeratulu primì nisce mere frumóse, între cari unulu erá de o marime si frumse-tia estraordinaria!

Antiochu, séu mai bine demonulu dintr'ênsulu, le tramise din departare, de unde erá. Si înca cu ce scopu diabolicu! Merulu celu mai mare erá înveninatu. Deci sufletulu lui pecatosu si infernalu a decisu sè péra parechi'a împeratésca!

Dar acést'a n'a fost scrisa în cartea vieții, si geniulu celu bunu a aperatu dóue vietì nevinovate.

Ce s'a întêmplatu deci?

Împeratulu vedîndu merulu celu frumosu între mere, celu d'ântâiu cugetu alu lui sborà la Atenais.

— De multu am doritu a-ti presintá unu lucru mai raru, scumpa Eudoxia! — se adressà Teodosiu, întrându la ea. Astadi mi se dà ocaziunea, a-ti oferí acestu meru raru, primeșce-lu cu inim'a, cu care io ti-lu intindu.

Atenais nu observà durerea exprimata în cuvintele împeratului. Ea nu sciá ce scornitura se vorbeșce. Pentru acea cu cea mai mare sinceritate primì merulu, si respunse:

— Cum sè nu primescu cu bucuria unu meru atâtu de frumosu, mai vêrtos când mi se presinta de catra împeratulu si sotíulu meu?!

Si nuantíele vocii ei, manier'a purtării si expresiunea fisionómiei sale, exprimau o inocintia curata cá sórele.

Teodosiu avea cea mai înversiunata lupta interna.

— Acést'a femeia marétia nu póte fi vinovata! — isi dícea elu.

— Primesci dara merulu cu bucuria? — întrebà de nou.

— Primescu, — si dícêndu îl privi cu dulce.

— O! vina, scump'a mea Eudoxia! sè te îmbratîșezu. Tu ești margaritariulu meu celu mai prețiosu! Tu, lumin'a vieții mele!

Si ea cadîu în bratíele lui.

(Va urmá.)

Georgiu Traila.

S A L O N U :

Conversare cu cetitórele.

— *La spargerea dietei.* —

Între tóte bunetátile nóstre paméntesci sáneta-tea e cea mai scumpa. Deci — în acestu sesonu alu báilor restaurátore — sè ne ocupámu si noi de sáneta-tate! E bine, în lips'a de báii, si *diet'a* vindeca, sè întrebuintiámu dar si noi — *diet'a*. Si fiindu cà si adu-narea tierii se numesce la noi „dieta“, haid sè 'nce-pemu conversatiunea de faciá cu acésta dieta.

În septemân'a trecuta ea avù rolulu de frunte, càci se încheià, si dnii deputati — cari celu puçinu pentru acésta ocaziune aflara cuviinciosu a vini la Budapesta — se si dusera catra casa, sè faca dare de séma alegatorilor despre acele multe lucruri mari si frumóse, câte au facutu ei în acesti trei ani trecuti.

Esceptiune si la încheiara, între ceialalti, for-mara — firesce — unii domni deputati români, pe cari natiunea i-a alesu întemeiându-se pe unele pro-missiuni frumóse, pentru cari unii alegatori avura si au sè supórtre loviri grele, — si cari, totusi absen-tându luni si ani întregi, pe când legile cele mai im-portante se primiau cu majoritate numai de câte-va voturi, nici macaru la actulu încheiării nu se înfa-gisiara.

De ce sè fi vinitu? De ce sè se fi obositu caletor-indu în asiá caldura mare? Diurnele se pota tramite si pe postá!

Asiá dara sè vorbimu despre dieta! Si voindu sè începemu, numai decátu ni se îmbulzesce sub con-deiu asemenarea ce putemu sè facemu între concep-tele cuvéntului „dieta“ în ambele sale întielesuri: cá mijlocu higienicu si cá adunare a tierii.

Cuvéntulu, ce e dreptu, e acelasi din litera în litera; dar în ambele întielesuri rezultatele actiunilor sale sânt cu totulu opuse.

Déca si *diet'a* — despre care ni-amu propusu a vorbí — ar produce tierii atát'a bunetate, cá si *diet'a* cealalta — sánetátii, cine n'ar binecuvéntá-o?

Dar totusi este unu punctu, în care ambele a-cesste *diete* sémena, si anume în acel'a, cá améndoue — usioréza. Cea din urma numita usioréza durerile bol-navului; ér cealalta — prin legile sale — usioréza pungile bietilor locuitori ai tierii.

Durere înse, cà si aceste efecte comune totusi producú în fine rezultate contrarie; càci, pe când bol-navulu, în urmarea usiorării cauzate prin dieta, se în-taresce, — tier'a, prin usiorările produse de *diet'a* sa, slabesce si mai tare.

Dar nu e mirare, càci aceste din urma sânt niste — usiorári îngreunátore.

Dóra dosele sânt mari? Séu dóra ar trebui sè introducemu altu sistem — de cura? Sè ne rentór-cemu de la alleopatia la homeopatia? Se póte! Dar védia doftorii tierii!

Noi avemu o multime de doftori. Dar cei mai multi din ei sânt pré egoisti. Ei nu vindeca de-o po-triva pe toti locuitorii acestei tieri, ci au grige numai — de némulu lor.

Si când si altii ceru vindecare, ei li dau niste lécuri cari se potrivescu numai pentru constructiunea si rándi'a némului lor, de cari apoi accia se bolnavescu si mai tare.

Asiá díeu, pentru cà doftorii nu-i cunoscú, séu mai bine — nu vreu sè-i *recunósca*.

Astfel apoi nu e mirare, cà partea cea mai mare a tierii suferé, si cà tier'a întréga e bolnava.

Asiá patímu noi cu doftorii — politici.

Tier'a a consumatu medicin'a prescrisa de ei, si — ce minune! — tier'a n'a muritu!

Acuma dara se va începe unu nou sesonu de cu-ra. *Diet'a* de pân'acuma s'a curmatu. Ér medicii au si plecatu în tóte partile tierii sè pipaie pulsurile bolnave.

Si fiindu cà paroxismulu generalu a devenitu si mai simtítoru: si doritorii d'a-lu vindecá înca s'au sporitu. Afara de doftorii de pân'acuma, o multime de ómeni noi ísi oferu serviciulu lor.

O luna de díle nu vom audí decátu programe de dieta, în cari niste cuvinte înflorilate vor promite alegatorilor totu ce le cere ánim'a.

În totu satulu se vor iví câte doi-trei ómeni, cari vor jurá a produce atát'a bunetate, cáta frundia si érba.

Bage înse bine de séma toti locuitorii, cà nu toti doftorii sânt adevérati medici, ci sânt si — siarlatani.

Ioanú Vulcanu.

Literatura si arti.

Cânteculu Gintei Latine a esítu la Bucuresci în dóue traduceri francesé. Una sub titlulu: „Le chant de la raçe latine“ de dlu Augustu Clavel, — alta sub titlulu: „Le chant du Latin“, de dlu Fr. Damé.

Dlu C. Esarcu a scosu de sub tiparu la Bucuresci o brosiura fórté interessanta si intitulata: „Documente istorice descoperite în archivele Italiei.“ Brosiur'a contine 100 de pagine.

Diuaristicu. Edarea „Albinei Carpatilor“ s'a întreruptu, pâna când se va gasí unu redactoru care sè póta coresponde áşteptárilor. — La Gherla va aparé: „Amiculu Familiei“, de dóue ori în luna, pen-tru „clas'a mai puçin inteligenta.“ Redactorulu?

Dlu G. Al. Zamfiról — precum cetimu în „Rom. Lib.“ — publica poem'a sa: „Caderea Plevnei“ si cu textu francesu. Primulu cântu va aparé dílele aceste. Abonamentulu pentru poem'a întréga e de 6 lei.

O carte italiana, de mare importantia pentru noi Români, aparú de curéndu la Florentia. Titlulu ei este: „La Romania davanti all' Europa“, si autorulu — dlu Enrico Croce — o împarti în 4 parti: 1) Privire asupra României; 2) cestiuni urginte de ín-teressu europénu; 3) persecutorii Românilor; 4) des-membrarea statelor române.

Biserica si scóla.

Pr. SS. parintele episcopu Ioanu Metianu s'a rentorsu, de la síedintiele consistoriului mitropo-litanu din Sibíu, în dieces'a sa la Arad, de unde apoi vini la Budapesta.

Esamenele în scótele române gr. or. din **Brasiovu** sânt în curgere. Cele scripturistice si orale de promovare începura la 8/20 l. tr., si durara pâna la 1 iulie st. n. Esamenele publice la gimnasiu si la scóla reala începura la 2 iulie st. n.; la scóla primara de copii si de copile, la 4 iulie st. n. Esamenele de maturitate se vor tîné la 8 si 9 iulie st. n. Ér la 11 l. c. se va tîné Te-Deum.

Scótele din Blasiu încheiara anulu școlaru la finei lunei trecute, si la 30 junie se serbà Te-Deum. — Esamenele de maturitate se vor tîné la 3 si 4 iulie st. n.

Crescerea fetelor în Bucuresei. „Români'a Libera“ scrie, că mai multe familie din Bucuresei au început sè dea fetelor o instructiune classica. Acum trei ani, — scrie numitul d'uaru, — copilele profesorului Tanasescu, au depusu cu succesu esamenu de cursulu inferioru alu liceului; la 1876, copil'a dlui Cristofi, a obtînutu cu distinctiune diplom'a de baccalaureatu; în anulu acest'a, vedîuramu la Sta Sava, dându cu succesu esamenu, dr'a Cristodoridi, de clas'a V, — fiic'a ministrului Bratianu, de clas'a III, — copil'a istoricului Hașdeu si a dlui Bilcescu, de clas'a I.

Ce e nou ?

Diet'a tînú șiedinti'a sa din urma la 29 junie, cu care ocașiune presedintele Coloman Ghyczy își luà remasu bunu de la deputati prin unu discursu, în care descrie activitatea acestei diete, însîrându principalele legi votate de ea. Totu cu acesta ocașiune, ministrulu presedinte a spus, că alegerile se vor face în prim'a jumetate a lunei lui augustu, si că diet'a viitoare se va întruni în lun'a lui octomvre. În dîu'a urmatóre Maj. Sa regele încheià diet'a în Buda prin cuvêntu de tron.

Prelati români vinira mai toti sè fia de faciã la încheierea solemnã a dietei. Confessiunea gr. c. fu reprezentata prin ênsusi Es. Sa PrS. mitropolitu dr. Ioanu Vancea si prin PrSS. episcopi Pavel si Mihali, — éra cea gr. or. prin PrSS. parintele episcopu Ioanu Meșianu.

Miscãrile electorale se si începura mai în tóte pãrtile țerii. Avemu sciri si despre unele candidãri de prin cercurile române, dar le vom înregistrã numai dupa ce vom avé informatiuni positive, căci Români n'au tînutu înca nicairi conferintie în privinti'a alegerii. În Transilvani'a asemenea nu s'a decisu înca nimica.

Domnulu si Dómni'a României s'au mutatu în resiedinti'a lor de véra la Sinaiã în Carpati. Se crede, că vor remãné acolo pâna la finea lui Augustu.

Congressulu din Berlin își va încheiã lucrãrile pe la 10 iulie. Cestiunea Bulgariei e pe deplinu resolvata. Russi'a a dobândita, că si sangiaculu Șofiei sè faca parte din Bulgari'a. Acum este în desbatere îndestularea intereselor Austro-Ungariei, cari paru a se resumã într'o ocupatiune a Bosniei si a Hertiegovinei si în stabilirea unei legaturi ferate directe între Viena si Constantinopole. Engliter'a asemenea si-a conservatu interesele, Russia e hotarita a renunçiã la Batum, în schimbulu Basarabiei. Dupa o scire mai nouã, Russia nu-si mai pretinde decãtu o parte a

Basarabiei, ér cealalta — de pe malulu Dunării — ar remãné a României. Dintre toti membrii congressulu numai reprezentantele Italiei apera interesele României.

Memorandulu României, presintatu congressulu din Berlin, contine urmatóarele puncte: 1) Nici o parte din teritoriulu actualu sè nu fia deslipita de Români'a; 2) teritoriulu românú sè nu fia supusu la nici unu dreptu de trecere în folosulu armatelor ruse; 3) principatulu, în virtutea titlurilor sale seculare, sè între în stapânirea insulelor si a gurelor Dunării, împreuna cu insul'a Sierpilor; 4) sè primésca o despagubire, în form'a ce se va crede mai usóra, si în proportiune cu puterile militare ce a pusú în lupta; 5) îndependinti'a sa sè primésca o consacrare definitiva si teritoriulu seu sè fia reneutralisatu.

Femeile române din Turda au întreprinsu o loteria de mai multe obiecte lucrate si donate de dênesele, în folosulu ostasilor români raniti, care numai la 9 l. c. se putú sorti. Acést'a se facú în otelulu „Corón'a Ungariei“, cu care ocașiune publiculu adunatu își petrecú dantiandu pâna la 2 óre în nópte. Ni pare reu, că nu ni s'a împartesitu si o cununa de nume a damelor brave.

Multiamit'a bulgara. Înca nici nu s'a statoritu definitivu positiunea viitoare a Bulgariei, pentru care si Români si-au versatu sângele, si éta unii bulgari credu a împlini o datoría de multiamita, insultându pe Români. Si când unele dîuare române, în just'a lor indignatiune, i apostroféza pentru acesta ingratitudine, îndata se afla niște bulgari cari nu se sfiescu a raspunde într'unu tonu lipsitu de tóta bunacuvinti'a. Astfel o patí si dîuarulu „Resboiulu.“ Lase nu peste multu unu soldatu românú, carele a strabatutu Bulgari'a, vini sè respinga cu demnitate însolintiele bulgaresci, descriindu ingratitudinea ce armat'a romãna a întimpinatu în Bulgari'a, îndata-ce bulgarii au mirositu că turcii au sè fia batuti. Ba chiar rusii se plângeau necontentitu de ingratitudinea bulgarilor.

Economicu. Din comitatulu Aradului ni se scrie: Pe la noi bucatele nu sânt pré bune, căci au suferitu de seceta, grãulu este cu taciune. În septemân'a trecuta a fost si la noi plóia; acést'a va ajutã ceva cucuruzulu. Pepeni si lebenitiile înca sânt în stare slaba, de dóue ori le-amu semenatu, póte că de acuma înainte se vor ridicã. În septemân'a acést'a s'a începutu secerisiulu.

Sciri merunte. Scirile din mai multe parti ale țerii ni spunu, că secet'a a produsu taciune în grãne. ✕ Dlu D. Bratianu s'a rentorsu dela Constantinopulu la Bucuresei. — Imperatés'a Russiei a conferitu imperatesei Germaniei si reginei Danemarcei ordinulu Crucii Roșie cl. I. — În pãrtile de sus ale Moldovei mai tóte riurile au versatu. Grãulu si p'acolo e mai totu cuprinsu de rugina si taciune.

Suvenirea mortilor.

Nicolae Alesandru Golescu, fost ministru alu României, a încetatu din viétia la Viena în 7/19 juniu în etate de 70 ani. Remasítiile pamêntesci ale repausatului, transportate la Bucuresei, se înmormêntara acolo la 14/28 junie.